

V/S 4/2.01

Ved førerens føtter

Man blir forstemt allerede på første side ved lesingen av denne NS-bok.

Der beklages det nemlig i høye toner at alle som har skrevet om okkupasjonstiden etter krigen, enten var med i Milorg selv, eller de bygde på den «propaganda» som hjemmefronten drev. Dette er jo en salve mot flere generasjoner av skribenter og historikere her i landet som ikke hører noe sted hjemme.

A anmeldde en bok om NS' gjerninger som har den himmelropende frekkhet å kalle seg «Vi ville et land som var frelst og fritt», det går bare ikke.

Finn Thrana:
«Vi ville et land som var frelst og fritt»
243 sider
A/S Historisk Forlag

Feil på feil

På så å si hver side finner man feil og uetterretteligheter – som man for øvrig har hørt tusen ganger før – om hvor storartet Quisling var, hvilke kloke samtaler han hadde med Hitler like før 9. april, og om «fredsslutningen» mellom Norge og Tyskland i juni 1940, om Elverumsfullmakten, Landssvik-anordningen osv. – kort sagt hele den gamle lekse som tidligere NS-folk har kjørt om att og om att i «Land og Folk» i årevis.

Bare en oppregning av grovere uetterretteligheter ville fylt flere sider. Her skal jeg derfor bare nøye meg med én – som et eksempel. På side 155 siterer forfatteren Quisling, og sier at han ikke noen gang opphisset til jødehat. Flere sider bruker han på å «bevise» at Føreren ikke gjorde dette.

I NRKs arkiver – tilgjengelige for alle – finnes autentiske opptak av alle de taler Quisling kom med under krigen. Mange av dem inneholder harde utfall mot jødene, i et par av dem er Quisling så opphisset av sitt eget hat til jødene at han ikke greier å snakke, men skriker og roper med grøtet og «sprukken» stemme ganske à la Hitler.

Finn Thrana var regjeringssekretær for Quisling i flere år, og hadde god greie på det som foregikk på

FØREREN: Forfatteren Finn Thrana var regjeringssekretær for Vidkun Quisling (bildet) i flere år, og i boken gir han et svært så rosende omtale av sin tidligere sjef.

Foto: SCANPIX

topplan i NS, må man tro, selv om uetterrettelighetene som sagt er mange. Riktig fagert skriver han om hvor godt NS administrerte landet under krigen. Og han legger ikke skjul på at det ble begått visse feilgrep.

Noe epokegjørende nytt kommer ikke fram i denne bok. Boken slutter med en appell om at rettsoppgjøret må bli gjort til gjenstand for en saklig evaluering, men også det har vært gjort før – utallige ganger på Stortinget og i en mangfoldighet av bøker og skrifter.

Men hvorfor ikke prøve en gang til?

Yngvar Ustvedt

ANMELDER